

бързо маргарната карфица въ косата, той се приближи до нея и ѝ пришушна съ покоренъ и умолителенъ гласъ:

—Калиопи! Не ме мори! Обѣщай ми, че нѣма да ме мѣчишъ!

Жена му мълчишката се извърна и тръгна къмъ салона; той я послѣдва съ убито лице.

Наистина, едно неприятно спречкване бѣше произлѣзло тая вечеръ между Каржинова и жена му. Той бѣше твърдо рѣшилъ да не дохожда на танцовалната вечеринка; тя бѣше твърдо рѣшила да се намѣри на нея. Отъ тамъ — размѣнѣние на остри думи, подозрения противъ Калиопи въ нечисти намѣрения, гордо възмущение отъ Калиопи противъ грубостта и несносний характеръ на ревнивиятъ си мѣжъ. Тя обяви най послѣ, че той ако нежалае, тя сама ще иде. Съ яростъ и смрътъ въ душата той отстъпи на упорството ѝ и се съгласи. Защото можешъ слънцето да направишъ да се спре — това чудо бѣше сторилъ веднажъ Исусъ Навинъ — нежели да спрѣшъ отъ бала една кокетка, готова и натруфена вече за него.

Въ салона лицата и на двамата изведнажъ, като на актьори, кога излизатъ на сцената, измѣнихъ своето изражение. И двѣтѣ станахъ усмихнати, ясни. Само лекото нервно подръпване на горнята устна у Каржинова издаваше тревогата на душата му. Игритѣ бѣхъ захванали отъ половина часъ. Салонътъ, блѣскаво освѣтленъ и накиченъ, ехтеше отъ оркестра; подъ ритмътъ, на звуковетѣ изящно облѣчени двойки се въртахъ, заградени отъ зрители въ черни рединготи.

Веднага Каржиновъ приплѣднѣ повече. Прѣзъ рамото на одного той видѣ, че къмъ Калиопи се приближи единъ високъ чернобрадъ кавалеръ съ